

Miloš Kratochvíl

49

VODNÍK

A ČERT

VOSÍ
MED

ilustrace Markéta Vydrová

© Miloš Kratochvíl, 2019
© Stanislav Juhanák – TRITON, 2019
Illustrations © Markéta Vydrová, 2019

Pro radost dětem vydal Stanislav Juhanák – TRITON,
Vykáňská 5, 100 00 Praha 10
v Praze roku 2019 jako svou 2497. publikaci.
Vydání 1.

Jazyková redakce a korektury Viola Somogyi.
Ilustrace Markéta Vydrová.

Sazba Vladimír Vyskočil – KORŠACH.
Tisk Tiskárna a vydavatelství 999, s. r. o., Pelhřimov.
www.tridistri.cz

ISBN 978-80-7553-680-8

VODNÍK A ČERT

„Kdepak do mlejna! Tam straší!“ povídalo se v Opatrnově.

Jenže jak už to bývá, nikdo neřekl, kdo nebo co tam straší, protože se tam nikdy nikdo neodvážil ani nakouknout.

Je však pravda, že se ze starého mlýna večer co večer ozývaly podivné zvuky. Babka Plačková tvrdila, že tam čerti melou černou mouku, a ponocný Sejček zase vykládal, že tam hastrmani hrají lopuchové karty o zakleté dušičky.

Jak se říká: Na každém šprochu pravdy trochu. V polorozpadlém mlýně bydleli vodník i čert. Ale nežili tam v přátelství a míru. Přes den byl klid, to oba spali, jenže sotva žáby zaskřehotaly svou první večerní píseň, probudili se – a už byli v sobě.

Neprali se, to ne, na to už byli oba moc staří, ale

o to víc dělali jeden druhému naschvály, a hlavně se hádali.

Hádali se o to, kdo je mocnější.

„Mocnější je ten, koho se lidi bojí víc,“ tvrdil čert.

„To je pravda,“ zaskřehotal vodník. „Lidi mají největší hrůzu z proudů a vírů, a že se utopí v hlubinách vodní říše!“

„Kdepak!“ chechtal se čert. „Největší strach mají lidi z ohně a pekla, kam je táhnou hříchy, co mají na svědomí!“

Tuhle zamotanou hádku nikdy nerozmotali, protože si každý stál paličatě na svém a nebyl nikdo, kdo by je rozsoudil.

Až jednou. Stalo se to myslím ve středu.

Soumrak chladně dýchl, vypadalo to na studenou noc, a vandrovník Matěj si říkal, že by bylo milé složit hlavu někam, kam za ním zima a vítr nemůžou.

Tu před sebou uviděl starý mlýn. Jenže místo tepla a závětrí uvnitř našel čerta s hastrmanem!

Koukal na něj, oni na něj – těžko říct, kdo byl víc překvapený.

První se vzpamatoval čert a začal po čertovsku strašit. Vystřkoval rohy a vyplazoval jazyk.

„Nech toho, umouněnce!“ okřikl ho vodník. „Buď rád, že vůbec někdo přišel. Aspoň nás rozsoudí!“

Posadili Matěje ke stolu a spustili na něj jeden přes druhého: „Pověz, Matěji, koho z nás se víc bojíš?“

„Ani jednoho,“ povídá Matěj klidně. „Kdo má čisté svědomí a nikomu neudělal žádnou špatnost, nemá proč se předem bát.“

„Cože? A teď řekni, jestli se nebojíš!“ zaskučel vztekle čert a udělal to nejstrašnější šklebiště – měl nos až pod bradou a z rohů mu sršely fialové jiskry.

Hastrman nechtěl zůstat pozadu. Vypouličil oči jako kachní vejce a potom celý zropuchovatěl.

Matěj jen pokrčil rameny. „Čeho bych se měl bát? Na tomhle světě není každý krasavec. Ale přece se mu za to nebudu posmívat nebo před ním utíkat.“

Čert z toho chvíli lapal po dechu, hastrman se přestal pitvořit a zakuňkal nejjemnějším hláskem: „Tak to vezme z druhého konce. Pověz, kterého z nás by

...hastrman celý zropuchovatěl...

sis radši vybral za přítele, aby ti pomohl, kdybys byl v úzkých!“

„To zní slibně,“ uznal Matěj. „Tak spusťte! V čem byste mi mohli pomoci?“

„Tak třeba, třeba... koho bys požádal o pomoc, kdyby ti hořela chalupa?“ vykřikl čert a z uší se mu vyvalil dusivý čoud.

„Ne! Co kdyby se ti do chalupy valila voda?“ překřikoval pekelníka vodník a zabublal jako řeka pod splavem.

Matěj chvíli přemýšlel.

„Kdyby mi hořela chalupa, požádal bych o pomoc vodníka. A kdybych měl v chalupě mokrě, chtěl bych pomoc od čerta.“

„Nééé!“ zakvíleli oba strašidláci dvojhlasně.

„Copak nevíš, že vodník se ohně bojí?“ sténal has-trman.

„A že čert má strach z vody! To je přece známá věc!“ nadsakoval vztekle rohatec.

„No jo, tak to je potom s vámi těžká práce,“ zvedl se Matěj od stolu a hodil si svůj vandrovnický ra-neček na rameno. Přítel je ten, koho můžeš požá-dat o pomoc vždycky. Ať ti hoří střecha nad hlavou, nebo ti teče do bot.“

Matějovi vždycky vadily furiantské hádky a nafou-kané vychloubání mnohem víc než trocha nepohody. A tak si nasadil čepici a odešel studenou nocí smě-rem k Nadějkovu.

A jak to dopadlo ve mlýně? Někdo říká, že tam straší pořád, jiní tvr-dí, že už je tam i v noci hro-bové ticho.

Asi záleží na tom, jak má kdo čisté svědomí.

